

сж тия непознати конници. Едни казаха: турци ана-долци, други рекоха: арнаути, трети отсѣкоха — зебеци. . . Добре, но тѣ не носѣха на глава нито фесове, нито чалма.

Тѣ имаха бѣли като гжби фуражки и чисти бѣли кители.

Никой не се сети, какви сж тия хора. Седнахме да обѣдваме и изеднажъ току изтропаха конете отъ близкия долъ и право при насъ. . . Ние всички скочихме на крака да ги посрещнемъ. . .

— Що, братушки, естъ у васъ турки! запита единъ. Всички се спогледахме. Никой нищо не разбра. Ала най-стария селянинъ, сноповързачъ, който бѣ ходилъ по градинарство въ Русия, се досети и като отъ сънь се събуди.

— Ама вие да не сте московци — рече той съ треперливъ гласъ.

— Ми руския солдати.

— А-а-а! отворихме уста ние. Това сж руси, дошли да освобождаватъ България. Бре да му се не види. Истина било, хората казватъ, че дѣдо Иванъ съ войскитѣ си иде да изпжди турцитѣ, а ние не вѣрваме. Ето че казацитѣ довтасаха.

Чудна радостъ облѣ лицата на всички жътвари. Мжжетѣ се спуснаха, зеха бѣклицитѣ съ вино и подаваха на гоститѣ, женитѣ носѣха хлѣбъ, сирене, сварена кокошка. Конниците, безъ да слизатъ отъ конетѣ, глътнаха нѣколко глътки вино, зеха парче хлѣбъ, сирене, кжсъ месо, казаха „Спаси бо“ (благодаря) и отлетѣха на близкия баиръ.

— Я глей, я глей! чудѣхме се всички. Приказватъ като насъ. Чухте ли какво казаха — „Богъ ви спаси“!

Следъ мигъ руситѣ се изгубиха.